

Sygn. akt II Cz 1026/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2015 r. w Świdnicy na posiedzeniu niejawnym zażalenia wierzyciela(...) Ś. na postanowienie Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 14 września 2015 r., sygn. akt I Co 2055/15, w sprawie przy udziale dłużnika P. G. oraz małżonki dłużnika B. G.

o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko dłużnikowi i małżonce dłużnika

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

(...)(...) (...)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 14 września 2015 r., Sąd Rejonowy w pkt I odrzucił wnioszek wierzyciela (...) Ś. o nadanie klauzuli wykonalności administracyjnym tytułom wykonawczym obejmującym należności podatkowe, zaś w pkt II zwrócił wierzycielowi kwotę 50 zł tytułem opłaty uiszczonej od wniosku. W ocenie Sądu, niedopuszczalna jest droga sądowa dla zaspokojenia należności podatkowych Skarbu Państwa, stwierdzonych tytułem wystawionym przez wierzyciela domagającego się ich uwzględnienia w podziale sumy uzyskanej przez sądową egzekucję z nieruchomości, a to z tego względu, że kompleksowa regulacja zawarta w rozdziale 7 działu II ustawy z 17 czerwca 1966r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2014r., poz. 1619), przyznaje organom pełne kompetencje do przeprowadzenia egzekucji w zakresie podobnym, jak w postępowaniu sądowym.

W zażaleniu na powyższe postanowienie wierzyciel, zaskarżając je w całości, podniósł, że podmiot określony w art. 954 pkt 2 kpc ma obowiązek złożyć tytuł wykonawczy zaopatrzony w sądową klauzulę wykonalności. Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia i uwzględnienie jego wniosku.

Sąd Okręgowy zważył. Zażalenie podlegało oddaleniu. Jak wskazuje się jednolicie w orzecznictwie, po zmianach dokonanych ustawą z dnia 6 września 2001 r. (Dz. U. Nr 125, poz. 1368) sądowe i administracyjne postępowania egzekucyjne są postępowaniami odrębnymi i autonomicznymi; pierwsze służy przymusowej realizacji obowiązków o charakterze cywilnym, drugie zaś administracyjnym. Autonomia ta obejmuje również fazę postępowania podziałowego z tym skutkiem, że wierzyciele należności podlegających egzekucji administracyjnej nie tylko nie mogą wszcząć ani przyłączyć się do egzekucji sądowej (zając pozycji wierzyciela egzekwującego), lecz także nie mogą wziąć udziału w podziale sumy uzyskanej z tej egzekucji. W celu zapewnienia uczestnictwa w podziale wierzyciele ci powinny wykorzystać instytucję zbiegu egzekucji (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z 4 czerwca 2009 r. III CZP 37/09, wyd./el. Lex nr 499135; uchwałę Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2007 r. III CZP 114/07 wyd./el. Lex nr 322093; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2008 r. III CZP 99/08 wyd./el. Lex nr 453659). Z powyższego wynika niedopuszczalność drogi sądowej dla zaspokojenia należności podatkowych Skarbu Państwa, stwierdzonych tytułem

wykonawczym wystawionym przez wierzyciela domagającego się ich uwzględnienia w podziale sumy uzyskanej przez sądową egzekucję z nieruchomości. W rozpoznawanej sprawie skarżąca (...) przedłożyła tytuł wykonawczy dotyczący jej należności w postaci podatku od nieruchomości, a zatem jego egzekucja może się odbyć tylko w drodze egzekucji administracyjnej (skarżąca nie może korzystać z regulacji przewidzianej w art. 1036 kpc, bowiem regulacja ta odnosi się tylko do wierzycieli, dla których droga sądowa jest otwarta). Z tych względów wniesione zażalenie należało uznać za nieuzasadnione. Jedynie dodatkowo należy wskazać, że powołane w uzasadnieniu zażalenia orzecznictwo (uchwała SN z 5 marca 2003 r., III CZP 98/02, OSNC 1995, nr 12, poz. 171 oraz uchwała SN z 29 lipca 1995 r., III CZP 90/95, wyd./el. Lex 76142) straciło częściowo na aktualności, a ponadto dotyczyło ono innej sytuacji, tj. konieczności wyjawienia majątku dłużnika (a zatem wyjątku od wskazanej wyżej zasady odrębności postępowania sądowo-egzekucyjnego od egzekucyjnego postępowania w administracji).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc, orzekł jak w postanowieniu.

(...) (...) (...)